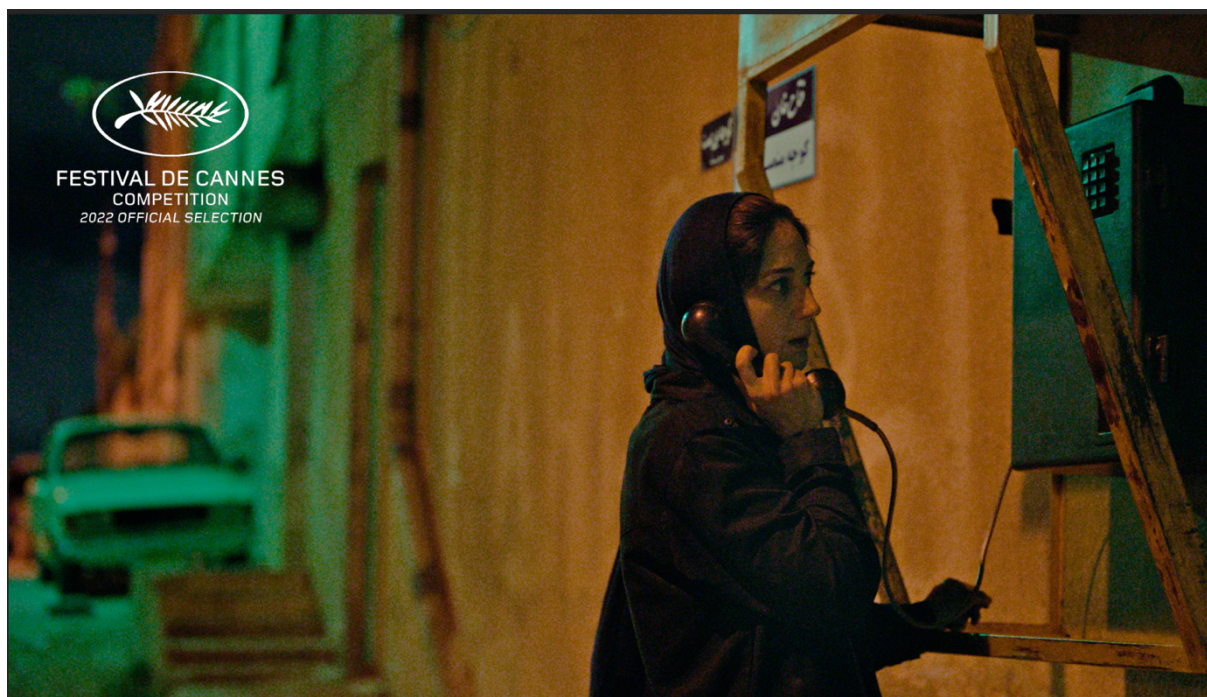

Profile Pictures og Camera Film præsenterer

HOLY SPIDER

En film af Ali Abbasi

Danmarkspremiere 13. oktober 2022

Pressekontakt
Freddy Neumann
Neumann Strategi & Kommunikation
2046 7846 / neumann@mail.dk

Produktionsland: Danmark, Tyskland,
Sverige og Frankrig.
Sprog: Farsi
Længde: 117 minutter
Format: HD 1:2.35

For pressefotos, filmklip og trailer: <https://grandteatret.dk/camera-film/film/holy-spider/>
(brugernavn: film / password: presse)

TAGLINE:

En kvindelig journalist rejser til den hellige iranske by Mashhad for at efterforske en seriemorder med religiøse motiver.

SYNOPSIS:

Den kvindelige journalist Rahimi (Zar Amir Ebrahimi) rejser til den hellige iranske by Mashhad for at efterforske en seriemorder, som går målrettet efter byens sexarbejdere. Efterhånden som Rahimi kommer tættere på at afsløre morderens identitet, synes retfærdigheden sværere at opnå, da morderen stille og roligt har opbygget heltestatus i store dele af offentligheden. HOLY SPIDER er baseret på den sande historie om 'Edderkoppemorderen' Saeed Hanaei, der påberåbte sig at være på en guddommelig mission, da han i årene 2000 og 2001 dræbte 16 sexarbejdere i Irans mest hellige by.

INSTRUKTØRENS INTENTIONER

HOLY SPIDER er en film om en af Irans mest berygtede seriemordere: Saeed Hanaei. I en større sammenhæng er filmen en kritik af det iranske samfund, da morderen er en meget religiøs mand og en respekteret borger. Dengang, i begyndelsen af 00'erne, boede jeg stadigvæk i Iran, da Saeed Hanaei myrdede kvindelige sexarbejdere i den hellige by Mashhad. Det lykkedes ham at dræbe 16 kvinder, før han blev afsløret og stillet for en domstol. Det var under hans retssag, at historien virkelig fangede min opmærksomhed. I en normal verden er der ingen tvivl om, at en mand, der har dræbt 16 mennesker, vil blive betragtet som skyldig. Men her var det anderledes: En del af offentligheden og de konservative medier begyndte at hylde Hanaei som en helt. De fastholdt den ideologi, at Hanaei ganske enkelt skulle udføre sin religiøse pligt til at rense byens gader, ved at dræbe disse "beskidte" kvinder. Det var her, at jeg fik idéen til at lave denne film.

Hensigten var ikke at lave en seriemorderfilm. Jeg ønskede at lave en film om et seriemorder-*samfund*. Den handler om det dybt rodfastede kvindehad i det iranske samfund, som ikke er specifikt religiøst eller politisk, men kulturelt betinget. Misogyni opstår overalt gennem folks vaner. I Iran har vi en tradition for had til kvinder, og det viser ofte sit grimme ansigt. I Saeed Hanaeis historie er det til stede i sin reneste form. Det gør det nødvendigt at portrættere forskellige perspektiver, der viser forskellige holdninger i det iranske samfund; dem, der er på hans side, og dem, der er imod ham.

Saeed Hanaei er både et offer og en forbryder. Som soldat ved fronten i Iran-Irak-krigen (1980-1988) har han givet sin ungdom til sit land, for at gøre det bedre og for at give sit eget liv mening. Så finder han ud af, at samfundet er ligeglad med ham, at hans selvopofrelse under krigen ikke har ændret noget. Han befinder sig i et eksistentielt tomrum, på trods af sin tro på Gud. Saeed går i moskeen og græder i Guds hus. Han finder en ny mission, en mission for Allah.

HOLY SPIDER har ikke til hensigt at fremsætte politiske pointer mod den iranske regering. Den er ikke endnu en kritik af et korrupt samfund i Mellemøsten. Dehumaniseringen af menneskegrupper, især kvinder, er ikke enestående for Iran, men findes i forskellige variationer i alle dele af verden.

Jeg ser filmen som en specifik historie om specifikke karakterer og ikke som en "tema-film" om bestemte sociale problemer. Vi ønsker ikke at lade Saeeds historie og persona fylde hele filmen. I stedet for at lave endnu en film om forskellige måder, hvorpå en mand kan dræbe og lemlæste kvinder, ønsker vi at understrege problemets kompleksitet og indsatsen fra forskellige vinkler, især på vegne af ofrene. Rahimis historie er lige så vigtig som Saeeds. Jeg vil gerne komme tæt på hende og forstå, hvordan hun håndterer konflikter i sig selv, sin familie og samfundet, mens hun forfølger sagen.

Hanaeis ofre var ikke generiske sexarbejdere, de var individer med deres egen personlighed, og vi håber at kunne give dem en del af deres værdighed og menneskelighed tilbage, som blev taget fra dem. Ikke som helgener, ikke som ulykkelige ofre, men som mennesker ligesom os alle sammen.

- Ali Abbasi

OM BYEN MASHHAD

Mashhad er med sine 3,5 millioner indbyggere den andenstørste by i Iran og et dybt konservativt religiøst centrum. Mashhad er verdens næststørste hellige by og tiltrækker hvert år mere end 20 millioner turister og pilgrimme, hvoraf mange kommer for at hylde den gigantiske Imam Reza-helligdom, verdens største moské, der beskrives som "hjertet af det shiamuslimske Iran".

Siden middelalderen har stedet været et pilgrimssted og ligesom de, der gennemfører pilgrimsrejsen til Mekka, får titlen Haji, er de, der foretager pilgrimsrejsen til Mashhad, kendt som Mashtee. En betegnelse, der også anvendes om indbyggerne. Den 30. oktober 2009, på årsdagen for Imam Rezas martyrdød, erklærede Irans daværende præsident Mahmoud Ahmadinejad Mashhad for "Irans åndelige hovedstad".

SAMTALE MED ALI ABBASI

Du er født i Iran og boede der i 2001, samme tidspunkt hvor sagen mod Saeed Hanaei stod på. Hvordan fascinerede denne historie dig?

Jeg havde en fod i Iran, men jeg var allerede på vej til Europa for at studere i 2001. På det tidspunkt havde vi en reformvenlig præsident, Mohammad Khatami, som havde åbnet det politiske og kulturelle rum, så der var en generel følelse af et spirende håb til stede. Så skete angrebet på World Trade Center den 11. september 2001 og før det Saeeds drabstogt og anholdelse. Disse begivenheder hænger ikke sammen, men de føltes næsten som fiktion, som når virkeligheden og Hollywood ikke kan skelnes fra hinanden. Jeg var ikke så interesseret, da mordene begyndte året før, for seriemordere er ikke usædvanlige i Iran. Min interesse for historien startede, da nogle mennesker begyndte at omtale Saeed som en helt og sagde, at han gjorde sin religiøse pligt ved at myrde kvindelige sexarbejdere i Mashhad. Dette var en person, der havde dræbt så mange kvinder, og folk diskuterede, om han havde gjort noget forkert eller ej.

Hvad chokerede dig mest ved denne historie?

Jeg havde set Maziar Baharis dokumentarfilm AND ALONG CAME A SPIDER, som udkom i 2002, efter at Saeed var blevet hængt - den kan stadig ses på YouTube - og jeg havde på en mærkelig måde sympati for morderen. Jeg havde forventet at se en slags Buffalo Bill-figur. Men Saeed var karismatisk og virkede naiv

eller uskyldig. Fordi han ikke havde nogen medietræning, sagde han ting til kameraet, som var imod hans egne interesser. Men han virkede glad og i harmoni med sine forbrydelser. Det var ikke en manipulerende person, det var snarere en slags ærlighed, der kom fra ham. Det betyder ikke, at jeg kunne lide eller sympatiserede med noget af det, han gjorde, men det gjorde historien og hans karakter mere kompliceret, end jeg havde forventet.

Din historie dramatiserer begivenhederne og involverer en kvindelig journalist fra Teheran, der rejser til Mashhad for at undersøge forbrydelserne...

Rahimis karakter eksisterede på en måde allerede - der er en kvindelig journalist i Maziar Baharis dokumentarfilm, som diskuterer sagen foran kameraet og interviewer Saeed. Selv om hun er fra Mashhad, undersøgte hun ikke forbrydelserne. Hun dækkede retssagerne og skrev en fremragende artikel om hans henrettelse, som inspirerede mig. Hun skrev, at hans sidste ord var "dette var ikke vores aftale", hvilket tyder på, at der var en form for aftale med myndighederne.

Hvordan har din egen version af historien udviklet sig eller ændret sig med tiden?

Jeg har arbejdet på denne historie på den ene eller anden måde i næsten 15 år. De første udkast fulgte historien slavisk, men så begyndte jeg at spørge mig selv, hvorfor jeg skrev denne film. Jeg forsøgte ikke at genskabe begivenhederne, jeg ville tydeliggøre en pointe. Med tiden gav jeg mig selv lov til at afvige fra den egentlige historie, fordi jeg følte, at historien ikke kun handlede om Saeed - den handler om kvindehad. Rahimis karakter blev lige så vigtig som Saeeds. Dramatisk set føltes det rigtigt, at deres veje krydsede hinanden.

Du identificerer morderen, Saeed, tidligt i filmen og bryder reglerne for den konventionelle thriller.

I en almindelig seriemorderfilm har man en morder med et forskruet sind og en cool, klog detektiv eller journalist, der forsøger at afkode dette sind for publikum. Forbryderen afsløres i løbet af filmen, som i THE SILENCE OF THE LAMBS. Men højdepunktet i Saeeds historie har for mig altid været det faktum, at han blev hyldet som en helt af nogle. Denne historie handler ikke om det mystiske i at være seriemorder - den handler om banaliteten i Saeeds liv, hvor almindelig og usofistikeret han var. For mig er dette mere interessant end en mytisk Buffalo Bill-agtig karakter.

Byen Mashhad er næsten en karakter i filmen. Hvad er dit forhold til den?

Jeg har aldrig boet der fast, men jeg har besøgt byen flere gange. Det er den næststørste by i Iran og rummer bl.a. et af de helligste steder for shia-muslimer, Imam Reza-helligdommen, som også er verdens største moské. Det er en rig by, der grænser op til Afghanistan, meget international, fordi den er et stort pilgrimsmål, og derudover ligger den på narkotikaruten fra Afghanistan til Europa. Det er et industrielt storbyområde med en mørk undergrund, som også er et berømt religiøst center. Sexarbejde er udbredt - man behøver ikke engang at gå hen til et bestemt distrikt, den er åbenlys overalt, selv tæt på moskeen. Min fornemmelse er, at det tolereres, fordi det er en økonomi og en del af Mashhads gæstfrihedsindustri, så myndighederne ser den anden vej.

Forklar 'edderkoppen' i din titel.

Det har en dobbelt betydning. I den iranske presse blev Saeed omtalt som 'Edderkoppemorderen', fordi han selv lokkede og spandt ofrene ind i sit net - ofte i sin egen lejlighed. Metaforen kom ud af det. Men da jeg fløj ind i Mashhad, så jeg den berømte helligdom i byens centrum, og den lignede et spindelvæv. Saeed besøgte

den sandsynligvis ofte, og mange af hans ofre blev samlet op i nærheden. Tanken om, at han kom ud af dette net og trak sine ofre ind i mørket, blev et stærkt billede for mig, fordi han i sit sind udførte et helligt arbejde.

Mashhads underverden virker så levende i filmen – den er næsten 'noir'.

Man behøver ikke at grave særlig dybt for at komme ned i det iranske samfunds underverden. Jeg elsker film noir som genre, og jeg ønskede at skabe en persisk noir ud fra de velkendte elementer. Alle de fortabte sjæle, ødelagte drømme og mørke steder, der opstod i efterkrigstidens Amerika, er en del af hverdagslandskabet i de fleste iranske byer. Jeg ønskede at finde et sprog og en ikonografi, der opstod af selve stedet, i dette tilfælde Mashhad, snarere end fra en Humphrey Bogart-film, CHINATOWN eller David Finchers ZODIAC.

Hvorfor betragtes denne film som en trussel mod Iran?

Det er ikke sådan, at vi har lavet en entydig film - men det er en af de få film, der foregår i Iran, og som er realistisk. Der har været streng censur i iransk film i de sidste 50 år. Alle film man ser, viser en parallel virkelighed i Iran, ligesom film fra sovjettiden. Næsten alle film overholder et sæt skrevne og uskrevne regler, selv film, der er kritiske over for den iranske regering. De tabuer, der aldrig bliver brudt i iranske film, omfatter nøgenhed, sex, brug af stoffer og sexarbejde. Men disse ting er stadig en stor del af det iranske samfund, og de er relevante for min historie, ja, de er endda en del af dens atmosfære.

Er dine skuespillere kendte i Iran?

Saeed spilles af scene- og filmskuespilleren Mehdi Bajestani, og han løber en stor karriererisiko ved at medvirke i denne film. Det var vigtigt for mig, at vi fik en skuespiller, der havde nogle af de samme oplevelser som hans modstykke i virkeligheden. Mehdi kommer fra Mashhad-regionen og kunne tale med samme arbejderklasse-accent som den rigtige Saeed. Desuden er han en fantastisk skuespiller, som var åben over for at gøre ting i sin præstation, som er tabu i Iran. Det vestlige publikum har ikke nogen referenceramme for de risici, han tager med denne rolle, men det svarer til, at en Hollywood-stjerne spiller en pædofil, der begår pædofile handlinger i filmen. Han forsøger også at menneskeliggøre en meget usmagelig person, hvilket er en anden risiko.

Din hovedrolleindehaver har forladt Iran og bor nu i Paris. Hvad er hendes historie?

Zar Amir Ebrahimi har været min allierede i denne film fra begyndelsen, og hvis der er én person, der har ophavsretten til den ud over mig og producenterne, er det hende. Hun var en stor tv-stjerne i begyndelsen af 2000'erne i Iran, men en eksplicit personlig video af hende blev lækket, hvilket var noget nyt i et meget konservativt land. Folk begyndte at sælge hendes video på gaden, hvilket satte en stopper for hendes kunstneriske karriere. Hun kunne ikke arbejde mere og forlod til sidst landet. Hun startede som min casting director på filmen, men vi måtte omcaste Rahimi i sidste øjeblik og besluttede, at det ville være godt at caste Zar i stedet. Det ændrede karakteren, at hun kom med. Zar kanaliserede nogle af sine frustrationer fra sit private og offentlige liv, efter at videoen var blevet lækket, ind i sin præstation.

Du ville nok aldrig have optaget denne film i Iran...

Jeg prøvede! Jeg tog til Iran og var ærlig og åben over for myndighederne. Jeg gav dem manuskriptet og sagde, at jeg ville være villig til at arbejde inden for de iranske rammer og gå på kompromis, hvis de lod mig optage filmen på stedet - det var så vigtigt for mig at indfange autenticiteten og stemningen i Mashhad. De sagde ikke ja, men de sagde heller ikke nej, hvilket er deres måde at sige nej på. Efter et års ventetid måtte jeg finde et andet sted at lave filmen.

Du forsøgte at filme i Tyrkiet, men i sidste ende filmede du i Jordan.

Erdogans kulturpolitik var i forvejen en trussel mod produktionen. Den iranske regering fik kendskab til filmen og fik tyrkerne til at smide os ud af landet, efter at vi havde været der i en måned for at scout locations – nogle områder tæt ved den tyrkisk-syriske grænse havde den samme stemning som Mashhad. Vi endte med at optage i Amman i Jordan. Det var afgørende for mig, at vi kunne genskabe Mashhads underverden på en tilfredsstillende måde, og Jordan havde alt, hvad vi søgte.

Hvordan påvirkede optagelserne i Jordan dit produktionsdesign med hensyn til de ydre omgivelser?

Vi arbejdede med et stramt budget, og af politiske og sikkerhedsmæssige årsager kunne vi ikke tage en masse rekvisitter med fra Iran, så vi måtte genskabe en tilnærmelse af Mashhad i Amman. Vi fjernede skilte og flag visse steder og tilføjede plakater og skilte, der fik det til at virke iransk. Det fungerede meget godt, fordi mange dele af Jordan har en ubestemmelig industriel stemning - præcis det, vi var på udkig efter.

Lyddesignet og musikken skaber en atmosfære i sig selv og bringer Mashhad til live på en unik måde.

Jeg ønskede, at scoret skulle være moderne og skabe forbindelse til den rå, industrielle del af Mashhads underverden. Hvis vi har ét konstant lydelement i filmen, er det Saeeds motorcykel, og musikken voksede organisk ud af denne lyd. Vores danske komponist Martin Dirkov var meget opsat på at undgå den etniske musik, som man kan høre i en amerikansk produktion, der foregår i Mellemøsten, så vores inspiration kom fra grungemusik fra 90'erne og industriel musik. Han tog det i en ikke-vestlig retning, så i stedet for at skabe et specifikt instrument eller en bestemt tonalitet gik han efter en følelse, der i bund og grund var iransk grunge.

Hvad vil du gerne have, at publikum skal tage med sig fra HOLY SPIDER?

Jeg ønsker ikke, at folk skal se det som en budskabsfilm, selv om kvindehad og umenneskeliggørelse er temaer, som vi udforsker. Min hensigt var at holde et spejl op mod det iranske samfund, og selv om spejlet måske er beskidt eller ødelagt, viser det ret tydeligt, hvordan det føles at leve der. Denne film er lige så meget et politisk statement som et alsidigt billede af samfundet, og selv om jeg ikke mener, at det iranske samfund er et sygt sted, mener jeg, at gengivelsen af virkeligheden i Iran er blevet syg i forhold til, hvordan kvindekroppe bliver fremstillet på skærmen eller lærredet. De er blevet dehumaniseret til ikke-eksisterende figurer med ansigtet gemt bag stof. Næsten alle familier har adgang til ucensureret kabel-tv, som regelmæssigt viser Britney Spears, der danser i bikini, men iranske kvinder bliver sjældent afbildet som seksuelle individer. Efter at have tænkt over denne historie i mere end 10 år føler jeg også en grundlæggende uretfærdighed, fordi familierne til Saeed Hanaei's ofre sjældent nævnes. De kvinder, der blev dræbt, blev udsat for en tragisk uretfærdighed – de blev til numre, og folk holdt op med at bekymre sig om dem, og endnu mindre om deres familier. De var virkelige mennesker, og ved at vise deres skæbne på denne måde kan deres efterladte huske dem som mennesker ligesom alle andre.

CAST BIO

Mehdi Bajestani (Saeed) er en kendt iransk teater- og filmskuespiller. Han fik sin skuespillerdebut på Irans City Theater i 1997, hvor han medvirkede i et Bertholt Brecht-stykke ('Den kaukasiske kridtcirkel', instrueret af Hamid Samandarian). Siden da har han arbejdet med moderne iranske teaterinstruktører, herunder Vahid Rahbani, Shahab Hosseini og Maedeh Tahmasebi, og har haft flere end 800 optrædener. Han har medvirket regelmæssigt i tv og film i de sidste to årtier, herunder spillefilmene NARGESI, SWEET TASTE OF IMAGINATION, AZAR, THERE ARE THINGS YOU DON'T KNOW (2010) samt tv-serien 'Whisper' (2018) og den anerkendte instruktør Asghar Farhadis THE BEAUTIFUL CITY (2004).

Zar Amir Ebrahimi (Rahimi) er oprindeligt uddannet i Iran, men er nu bosiddende i Paris. Hun voksede op i Teheran, hvor hun fik sin uddannelse og har medvirket på scenen og i højt profilerede tv-serier og film. Hun opnåede national opmærksomhed med tv-soaps som 'Help Me' (2004) og 'Nargess' (2007). Hendes spillefilm fra Iran WAITING (2001) og A TRIP TO HIDALU (2006) blev ikke vist på grund af myndighedernes censur. Uden for Iran blev hun kendt af et større publikum for sin medvirken i animationsfilmen TEHRAN TABOO, som havde premiere på filmfestivalen i Cannes i 2017. I 2018 vandt hun prisen som bedste skuespillerinde på den internationale filmfestival i Nice for sin præstation i BRIDE PRICE VS DEMOCRACY. Hendes seneste film TOMORROW WE ARE FREE (2019) blev bl.a. vist på Tallinn Black Nights Film Festival og Filmfest Hamburg. Hun bliver snart filmaktuel i LES SURVIVANTS/WHITE PARADISE (2022) instrueret af Guillaume Renusson, hvor hun spiller den kvindelige hovedrolle sammen med Denis Ménochet. I Cannes 2022 vandt Zar Amir Ebrahimi De Gyldne Palmer for bedste kvindelige hovedrolle.

CREW BIO

ALI ABBASI (instruktør og manuskriptforfatter) er forfatter og instruktør. Han blev født i 1981 i Iran og forlod sine studier i Teheran for at flytte til Stockholm, hvor han tog en BA i arkitektur. Derefter blev han optaget på Den Danske Filmskole, hvorfra han i 2011 afsluttede med kortfilmen *M FOR MARKUS*. I 2016 debuterede han med filmen *SHELLEY*, som havde premiere på Berlinale i 2016 og bl.a. blev distribueret i USA. I 2018 fik han sit store gennembrud med den prisvindende film *GRÆNSE*, der havde premiere i Cannes, hvor den vandt Prix Un Certain Regard. Filmen blev valgt som Sveriges Oscar®-bidrag og modtog adskillige betydningsfulde internationale filmpriser, deriblandt tre nomineringer til European Film Awards for bedste instruktør, bedste manuskript og bedste film. Han er i øjeblikket i gang med at optage tv-adaptionen af 'The Last of Us' for HBO i Canada. Ali Abbasi er bosiddende i Danmark sammen med sin familie.

JACOB JAREK (producer) blev færdiguddannet fra Den Danske Filmskole i 2011 og var med til at stifte Profile Pictures samme år. I 2013 dimitterede han fra Inside Pictures-programmet. Jarek har produceret og co-produceret adskillige prisbelønnede film og serier, deriblandt *RAMS* (2015) af Grímur Hákonarson, *UNDERVERDEN* (2017) af Fenar Ahmad, *SPEAK NO EVIL* (2022) af Christian Tafdrup, HBO MAX-serien *KAMIKAZE* (2021) og *SHELLEY* (2016) samt *HOLY SPIDER* (2022), begge af Ali Abbasi. Jarek er medlem af Det Europæiske Filmakademi og modtog den danske hæderspris, Ib-Prisen, i 2017.

SOL BONDY (producer), er en britisk prisbelønnet producer med base i Berlin, hvor han i 2010 grundlagde firmaet One Two Films, der har specialiseret sig i internationale co-produktioner. Blandt selskabets kendte produktioner er bl.a. Pan Nalins *ANGRY INDIAN GODDESSES* (2015), der vandt publikumspriser i Toronto og Rom, Juho Kuosmanens *THE HAPPIEST DAY IN THE LIFE OF OLLI MÄKI* (2016), der vandt Prix Un Certain Regard i Cannes og Jennifer Fox' Sundance-gennembrudshit *THE TALE* (2018) med Laura Dern i hovedrollen. Bondy er udnævnt til "Future Leader" af Screen International og udvalgt som en af "10 Producers to Watch" af Variety.

OLIVIA NEERGAARD-HOLM (filmklipper) er uddannet fra Den Danske Filmskole i 2013. Hun har siden arbejdet på forskellige spillefilm, tv-serier og dokumentarfilm. Hendes seneste produktioner omfatter bl.a. *PLEASURE* (2021) af Ninja Thyberg, *MISS OSAKA* (2021) af Daniel Dencik, *GRÆNSE* (2018) af Ali Abbasi, *HOLIDAY* (2021)

af Isabella Eklöf, DAVID LYNCH - THE ART LIFE (2016) af Jon Nguyen og Olivia Neergaard-Holm, CHARMØREN (2017) af Milad Alami, SHELLEY (2016) af Ali Abbasi og VICTORIA (2015) af Sebastian Schipper.

NADIM CARLSEN, DFF (filmfotograf) blev uddannet fra Den Danske Filmskole i 2011. Siden da har han arbejdet på en lang række spillefilm. I 2018 var Carlsen på Variety's liste over "10 Cinematographers to Watch", og han fik stor anerkendelse for sit arbejde på GRÆNSE (2018) af Ali Abbasi, som vandt den prestigefyldte Un Certain Regard-pris på filmfestivalen i Cannes. Andre produktioner tæller bl.a. PSYKOSE I STOCKHOLM (2020) af Maria Bäck, SHELLEY (2016) samt den norske film WHAT WILL PEOPLE SAY (2017) af Iram Haq. I 2019 blev Nadim tildelt en Bodil-pris for sit arbejde på HOLIDAY.

LINA NORDQVIST (production designer) er uddannet fra Beckmans College of Design i Stockholm i 2007. Siden da har hun arbejdet som produktionsdesigner på flere spillefilm og tv-serier samt adskillige kortfilm og en række reklamekampagner. I 2013 vandt hun prisen for bedste produktionsdesign (Guldbagge Sverige) for filmen CALL GIRL (2012). Siden har hun modtaget stor hæder for sit arbejde på bl.a. THE WAVE (2015), BORG VS. MCENROE (2017) og SONJA THE WHITE SWAN (2018), som Nordqvist vandt en Amanda Award for.

MARTIN DIRKOV (komponist) er uddannet fra Den Danske Filmskole i 2011. Dirkov har komponeret musik til flere dokumentar- og spillefilm, bl.a. GRÆNSE (2018) af Ali Abbasi, SHORTA (2020) af Anders Ølholm & Frederik Louis Hviid, HOLIDAY (2021) af Isabella Eklöf, CHARMØREN (2017) af Milad Alami og SHELLEY (2016) af Ali Abbasi. Han laver også lyddesign på reklamefilm samt animations- og kunstfilm.

PROFILE PICTURES er et prisbelønnet produktionsselskab med base i København, som blev etableret i 2011. Selskabet har et betydeligt katalog af produktioner og co-produktioner af prisbelønnede spillefilm og serier både på nordisk og internationalt niveau. Af nylige projekter kan nævnes SPEAK NO EVIL (2022) af Christian Tafdrup, den første danske HBO MAX serie, 'Kamikaze' (2021), der er udgivet i 46 lande. HOLY SPIDER (2022) er dette selskabs anden spillefilm med Ali Abbasi som instruktør efter SHELLEY (2016).

ONE TWO FILMS er grundlagt i Berlin 2010, og fokuserer på at producere internationale spillefilm til det globale marked. One Two Films har med tiden produceret 16 spillefilm, som alle har haft international verdenspremiere i f.eks. Cannes, Sundance, Berlin, Venedig og Toronto, herunder PERSIAN LESSONS (2020) af Vadim Perelman, det Emmy-nominerede drama THE TALE (2018) og THE HAPPIEST DAY IN THE LIFE OF OLLI MÄKI, Un Certain Regard-vinder og Finlands Oscar-bidrag for 2017.

CREDITS

Bag kameraet

Instruktør	Ali Abbasi
Manusforfattere	Ali Abbasi & Afshin Kamran Bahrami
Fotograf	Nadim Carlsen, DFF
Production Designer	Lina Nordqvist
Klipper	Olivia Neergaard-Holm
Komponist	Martin Dirkov
Produceret af	Sol Bondy, Jacob Jarek
Producer	Ali Abbasi
Co-producere	Eva Åkergren, Calle Marthin, Peter Possne, Fred Burle, Vincent Maraval, Pascal Caucheteux, Gregoire Sorlat, Olivier Père, Rémi Burah
Associate Producere	Holger Stern, Alexander Bohr, Barbara Häbe, Zar Amir Ebrahimi
Executive Producere	Ditte Milsted, Christoph Lange

Foran kameraet

SAEED	Mehdi Bajestani
RAHIMI	Zar Amir Ebrahimi
SHARIFI	Arash Ashtiani
FATIMA	Forouzan Jamshidnejad
SOMAYEH	Alice Rahimi
ZINAB	Sara Fazilat
ROSTAMI	Sina Parvaneh
JUDGE	Nima Akbarpour
ALI	Mesbah Taleb

Produceret af	Profile Pictures, One Two Films
----------------------	---------------------------------

HOLY SPIDER er en co-produktion med Nordisk Film Production, Wild Bunch International, Film i Väst, Why Not Productions, ZDF/ARTE, ARTE France Cinéma i samarbejde med DR, SVT og The Imaginarium Films, Rotor Film.

Filmen er støttet af Det Danske Filminstitui, Eurimages, Medienboard Berlin-Brandenburg, Filmförderungsanstalt, Svenska Filminstitutet, DFFF, Nordisk Film & TV Fond og MOIN Filmförderung Hamburg Schleswig-Holstein.

I Danmark distribueres filmen af Camera Film.